

1 חוקק בה באמצעה נקב של ארבעה טפחים על ארבעה טפחים
2 [צירור א], ומלא מהמים שתחת הגוזזטרא. שכל אמה יש בה ששה
3 טפחים, ובארבע אמות יש עשרים וארבעה טפחים, ונמצא שחוק
4 מהארבעה טפחים שחקק באמצע, נשארו עשרה טפחים בכל צד,
5 ועשרה טפחים אלו אנו רואים אותם כאילו הם נכפפים למטה
6 ועומדים סביב הנקב, כמו מחיצה תלויה [צירור ב], ושוב אנו
7 אומרים גוד אחית, היינו משוך וחורד את המחיצות כלפי מטה,
8 ורואים כאילו מחיצות אלו מגיעות עד המים, ועל ידי כך נחשבים
9 המים שתחת הנקב לרשות היחיד, ומותר להכניס מהם לגוזזטרא.
10 הרי שרבי חנניא בן עקביא מיקל הרבה במים.

11 דוחה הגמרא: אמר ליה אבי רבה, ודלמא לא היא – ושמא אין
12 כל אחד מהם טובר את הדין שאמר השני, אלא עד כאן לא קאמר
13 רבי יהודה ה"ם – שם, בבור שבין שתי חצרות שמחיצה תלויה
14 מועילה, אלא דאמר – שדי בכך שאנו אומרים גוד אחית מחיצתא,
15 אכל בוף וגוד לא – אבל במקום שצריך לומר גם שרואים את מה
16 שסביב הנקב כאילו הוא נכפף ועומד סביב הנקב, וגם אחר כך
17 לומר שרואים כאילו המחיצות מגיעות עד המים, באופן כזה לא
18 אמר רבי יהודה להתיר לסמוך על מחיצה כזו ולמלות מהמים.
19 ועד כאן לא קאמר רבי חנניא בן עקביא ה"ם – שם, בגוזזטרא, אלא
20 בפימה של מבריא, הואיל ויש לה אוגנים – שפה גבוהה סביב המים,
21 וצירות וקריפות – מקומות חוץ לעיר שמקיפים אותם מחיצה
22 לשמור בהם עצים מקיפות אותה, ועל ידי כך כולה מוקפת
23 מחיצה, ויש בזה קצת היכר של דבר המתיר, ואף שעדיין היא
24 כרמלית, שהרי היא מקום של יותר מבית סאתים שלא הוקף
25 לדירה, מכל מקום כיון שמה שאסרו להכניס מכרמלית לרשות
26 היחיד, הוא כדי שלא יטעו להכניס מרשות הרבים לרשות היחיד,
27 והיא כיון שיש לה מחיצות, יש קצת היכר שאינה רשות הרבים,
28 לכן הקילו שאף תיקון קל כזה שצריך לומר גם כוף וגם גוד מועיל
29 בה, אכל בפשאר מימות שאינם מוקפים מחיצה, לא אמר רבי חנניא
30 בן עקביא שמחיצה שאינה עשויה למים מועלת.

31 אמר אבי, ודלדרי רבי חנניא בן עקביא שאומרים גם כוף וגם גוד,
32 אם היתה הגוזזטרא סמוכה לכותל בפחות משלשה טפחים, כלומר
33 שהיא מרוחקת מהכותל קצת פחות משלשה טפחים, אין צריך
34 שתהיה ארבע אמות על ארבע אמות, אלא צריך שיהא ארבעה
35 שמקביל לכותל ארבע אמות, ורוחבה די שיהיה אחד עשר טפחים
36 ומשהו, ויחקוק באמצע אורכה בשפתה סמוך לחלל שבין
37 הגוזזטרא לכותל טפח ומשהו לרוחב הגוזזטרא, וארבעה טפחים
38 באורכה, שיחד עם הפחות משלש טפחים שבין הגוזזטרא לכותל,
39 יהיה הנקב ארבעה טפחים על ארבעה טפחים [צירור ג], ורואים אנו
40 את הנקב מוקף מחיצות, מחיצה אחת הרי היא כותל הבנין, ושאר
41 המחיצות הן על ידי שרואים את הגוזזטרא כאילו היא נכפפת
42 סביב הנקב, והעשרה טפחים שנשארו ברוחבה הרי הם מחיצה
43 גמורה, ובצידה שאין כנגד הנקב אלא רוחב טפח ומשהו גבוהה
44 עשרה טפחים בכל צד, כיון שהיא עומדת בפחות משלשה טפחים
45 מהכותל, אומרים שם לבד, וכמו שנסתם במחיצה עד הכותל,
46 ויש שם מחיצה ארבעה טפחים [צירור ד].

47 ואם היתה זקופה, כלומר שהיה שם נסר זקוף כנגד הכותל, צריך
48 שיהא גובהה עשרה טפחים, ורוחבה ששה טפחים ושני משהו,
49 ומעמידה כשגובה הנסר עומד מקביל לגובהו של כותל, ורחבו של
50 נסר מקביל לארכו של כותל, רחוק מן הכותל ארבעה טפחים,
51 והרי לנו שתי מחיצות, מחיצת הכותל, והמחיצה השלימה שכנגד
52 הכותל [צירור ה], ועוד שתי מחיצות שמן הצדדים נעשות על ידי
53 שאנו רואים כאילו נכפף בכל צד טפח ומשהו לצד הכותל, ונמצא
54 שבכל צד ראש הנסר המכופף רחוק מהכותל פחות משלשה
55 טפחים, שהוא לבד, והרי זה כמו שיש שם מחיצה עד הכותל,
56 ונמצא שיש שם נקב ארבעה טפחים על ארבעה טפחים מוקף

במחיצות עשרה טפחים [צירור ו].

57 אמר רב הונא בריה דרב יהושע, אם היתה הגוזזטרא עומדת בקרן
58 וזית, שיש למים שתי מחיצות גמורות, והיא עומדת זקופה, צריך
59 שיהא גובהה עשרה טפחים, ורוחבה רק שני טפחים ושני משהו,
60 ומעמידה שיהיה רחבה מקביל לכותל אחד רחוק ממנו ארבעה
61 טפחים, ועוביה רחוק מהכותל השני פחות משלשה טפחים, שהוא
62 לבד [צירור ט], ונמצא שיש כאן מחיצה של חמשה טפחים ומשהו,
63 סמוכה לכותל אחד, ורחוקה מהכותל השני ארבעה טפחים, ואנו
64 רואים את הנסר כאילו טפח ומשהו הנותר נכפף לצד הכותל,
65 ונמנע עד פחות משלשה מהכותל, שהוא לבד, ונמצא שיש כאן
66 חלל של ארבעה על ארבעה, מוקף בארבע מחיצות [צירור י].
67 שואלת הגמרא: ולא, מאחר ואם יש שם כותל, אמר אביי שדי
68 שתהיה הגוזזטרא רוחב אחד עשר טפחים, הא דתניא – מה ששינונו
69 בברייתא, רבי חנניא בן עקביא אומר, גוזזטרא שיש בה ארבע אמות
70 על ארבע אמות חוקק בה ארבעה על ארבעה ומלא, אבל בפחות
71 מארבע אמות על ארבע אמות, אי אפשר לחקוק בה ולמלות,
72 היכי משכחת לה – היכן מוצא אתה דין זה. משיבה הגמרא:
73 דעבידא כי אסיתא – שצריך לעשות ממנה כעין מכתשת, כלומר
74 שאין שום כותל סמוך לה, שצריך לעשות את הנקב וכל מחיצותיו
75 מהגוזזטרא עצמה [צירור יא].
76

משנה

77 המשנה ממשיכה לדון במקומות שיש בהם מים, אם מותר להכניס
78 מים מהם לחצר: אמת המים – חפירה המוליכה מים מהנהרן שהיא
79 עוברת בקצה, ונכנסת תחת מחיצות החצר בצד אחד ויוצאת בצד
80 אחר, אין ממלאין הימנה בשבת, שאף שהיא תוך מחיצות החצר,
81 הרי היא כרמלית, ואסור להכניס מכרמלית לרשות היחיד, אלא
82 אם בן עשו לה מחיצה גבוהה עשרה טפחים בתוך שפת האמת
83 בכניסה ובציאה [צירור יב]. רבי יהודה אומר, אין צריך לעשות לה
84 מחיצות בתוך שפתה, אלא הכותל שעל גבה [שהוא הכותל המקיף
85 את החצר כולו] תידון משום מחיצה [צירור יג], ותתיר למלות
86 ממנה. שמחיצה תלויה מתרת במים אף אם אין ניכר שנעשתה
87 המחיצה בשביל המים. אמר רבי יהודה, מעשה באמה של העיר
88 אכל, שהיתה עוברת בין החצרות, והיו ממלאין הימנה על פי יקנים
89 בשבת. אמרו לו, הטעם שמלאו מאמת המים זו בשבת, לא היה
90 משום שסמכו על הכותל משום מחיצה, אלא מפני שלא היה בה
91 פשיעור שבו היא חולקת רשות לעצמה, שרק כאשר יש שיעור
92 של עשרה טפחים גובה ברוחב ארבעה טפחים הרי זו רשות
93 לעצמה, אך בפחות מכך, אין המים חולקים רשות לעצמם להיות
94 כרמלית, אלא הם נחשבים כחלק מהרשות שהם בה, וכיון שאמה
95 זו עוברת בחצר שהיא רשות היחיד, הרי היא חלק מרשות היחיד.
96

גמרא

97 הגמרא מביאה ברייתא, שבה מבוארים יותר דברי המשנה: תנו
98 רבנן, אמת המים שעוברת בחצר, אם עשו לה מחיצה בכניסה, ולא
99 עשו לה מחיצה בציאה, או שעשו לה מחיצה בציאה, ולא עשו לה
100 מחיצה בכניסה, אין ממלאין הימנה בשבת, שכיון שהיא מחוברת
101 למים שחוץ לחצר בצד אחד, נעשית כולה כרמלית. אלא אם בן
102 עשו לה מחיצה עשרה טפחים בציאה ובכניסה, שבכך נחשב חלק
103 האמה שבחצר כמו שאינו מחובר עם האמה שחוץ לחצר. רבי
104 יהודה אומר, אין צריך לעשות לה מחיצות בתוך שפתה, אלא
105 הכותל שעל גבה תידון משום מחיצה. אמר רבי יהודה, מעשה באמת
106 המים שהיתה באה – מוליכה מים – מאכל לצפור, והיתה עוברת
107 בין החצרות, והיו ממלאין הימנה בשבת על פי יקנים. אמרו לו,
108 וכי משום אתה מביא ראיה לדברך, הלא שם הטעם שמלאו ממנה
109 בשבת, הוא מפני שלא היתה עמוקה עשרה טפחים ורוחבה ארבעה
110

1 טפחים, ומשום כך לא חלקה רשות לעצמה, אלא נחשבה לחלק
2 מהרשות שהיא בו.
3 הגמרא מביאה דין נוסף באמת המים: תנאי אידך – בברייתא אחרת
4 שנינו, אמת המים העוברת בין החלונות, כלומר שיש בתים משני
5 צדי האמה, ויש בהם חלונות שדרכם ממלאים מים מהאמה [ציוור
6 יד], פחות משלשה טפחים משלשל דלי וממלא, אך אם יש שלשה
7 טפחים, אין משלשל דלי וממלא. רבן שמעון בן גמליאל אומר, פחות
8 מארבעה טפחים, משלשל דלי וממלא, ארבעה, אין משלשל דלי
9 וממלא. מבררת הגמרא: במאי עסקינן – באיזה דבר עוסקת
10 הברייתא, שעל זה אמרה שרק אם יש שם פחות משלשה או
11 ארבעה טפחים מותר למלאות, אילימא – אם נאמר שהברייתא
12 עוסקת באמת המים גופה – בשיעור הרוחב של אמת המים עצמה,
13 שחכמים סוברים, שאם היא רחבה שלשה טפחים, הרי היא
14 כרמלית, ואסור להכניס ממנה לבית שהוא רשות היחיד, ורבן
15 שמעון בן גמליאל סובר שאינה כרמלית אלא אם היא רחבה
16 ארבעה טפחים, אם כן קשה, ואילא הא [–דבר זה] דכי אתא –
17 שכשבא רב דימי מארץ ישראל לבבל אמר בשם רבי יוחנן, שאין
18 כרמלית פחותה מארבעה טפחים, כלומר שרק מקום שיש בו
19 ארבעה טפחים הרי הוא חולק רשות לעצמו להיקרא 'כרמלית',
20 לימא – האם נאמר שבתנאי אמרה לשמעתי – ששמועה זו שאמר,
21 מחלוקת תנאים היא, שהרי חכמים אמרו שדי שיהיה באמה
22 שלשה טפחים כדי שתהיה כרמלית. אלא, ודאי הברייתא עוסקת

23 באגפיה – ברוחב גדות האמה, שהאמה רחבה ארבעה טפחים,
24 והרי היא כרמלית, והנידון כמה שיעור יהא ברוחב האגפים הוא
25 לענין זה שיהיה מותר להחליף, כלומר למלאות מים מהאמה, על
26 ידי שיוציא את הדלי מהבית ויניחנו באגפים, ויטלנו משם לאמה,
27 וימלא את הדלי ושוב יניחנו על האגפים, ומשם יכניסו לבית,
28 שכדי שיהא מותר להחליף צריך שמקום האגפים יהיה 'מקום
29 פטור', ובכך נחלקו, שחכמים אמרו, שרק אם הם רחבים פחות
30 משלשה טפחים הם מקום פטור, ורבן שמעון בן גמליאל אומר,
31 שכל שהם פחות מארבעה טפחים הם מקום פטור.
32 מקשה הגמרא: איך ניתן לפרש שהברייתא מדברת לענין להחליף,
33 והא – והרי כי אתא – כשבא רב דימי מארץ ישראל לבבל אמר
34 בשם רבי יוחנן, מקום שאין בו ארבעה על ארבעה שהוא מקום
35 פטור, שעומד בין רשות הרבים לרשות היחיד, מותר גם לבני
36 רשות היחיד וגם לבני רשות הרבים לכתף עליו את משאם, ובלבד
37 שלא יחליפו להכניס מרשות לרשות דרך שם, ואיך ניתן לפרש
38 שהברייתא אמרה שמותר להכניס מן המים שבאמה לרשות
39 היחיד דרך אגפיה שהוא מקום פטור, והלא אסור להכניס מרשות
40 לרשות דרך מקום פטור. מתרצת הגמרא, הן – שם, בדברי רבי
41 יוחנן, מדובר שהמקום פטור עומד בין רשויות דאורייתא, כלומר,
42 שהוא עושה דרך המקום פטור, דבר שאם היה עושהו שלא דרך
43 מקום פטור, היה עושה איסור דאורייתא, ולכן אסרו חכמים
44 לעשות כן גם דרך מקום פטור,

קטו

57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92

93

94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111

אבל הָקָא – כאן בברייתא, מדובר שהמקום פטור עומד בין רשויות
 דְּרִבְקָן, בין רשות היחיד לכרמלית, שאף אם יוציא שלא דרך
 המקום פטור, אינו עושה אלא איסור דרבנן, שהוא מוציא
 מכרמלית לרשות היחיד, ולא אסור חכמים לעשות כן דרך מקום
 פטור.
 מן קשה הגמרא: וְהָא – והרי רבי יוחנן, במקום שהוא עושה הוצאה
 דרך מקום פטור בְּרִשּׁוּיֹת דְּרִבְקָן, שההוצאה מרשות אחת
 לחברתה אינה אסורה אלא מדרבנן, כגון להוציא מחצר לחצר,
 נָמִי – גם כן אָמַר שאסור להחליף דרך מקום פטור (דתינא) [דתינן]
 (לעיל ע"ה), כּוֹתֵל שְׁעוֹמֵד בֵּין שְׁתֵּי חֲצִירוֹת, והוא נְכוּזָה עֲשָׂרָה טַפְחִים
 וְרוּחָב אַרְבָּעָה טַפְחִים, החצירות שמשני צדיו מְעַרְבִין שְׁנֵים – ואין
 מְעַרְבִין אֶחָד – עושים עירוב חצירות כל חצר בפני עצמה, ואינם
 יכולים לערב כולם יחד כחצר אחת. ואם הָיוּ בְּרֵאשׁוֹ ו–של הכותל]
 פִּירוֹת, אֵלּוּ עוֹלִין וְאֵלּוּ עוֹלִין מִכָּאן וְאֵלּוּ מִכָּאן, ואם
 נִפְרָץ הַכוֹתֵל, אם הפירצה היא עַד עֲשָׂרָה אַמּוֹת, מְעַרְבִין שְׁנֵים –
 יכולים לעשות שני עירובין, שכל חצר יכולה לערב לעצמה, וְאִם
 רָצוּ מְעַרְבִין אֶחָד – יכולים לעשות עירוב אחד, שיהיו שתי
 החצירות רשות אחת, מִפְּנֵי שִׁפְרִיצָה עַד עֶשֶׂר אַמּוֹת הוּא פְּתִיחָה,
 אבל וְיֵתֵר מִכָּאן – אם הפירצה היא יותר מעשר אמות, אין זה
 פתח, אלא פירצה, ונמצא שאין מחיצה מפרדת בין החצירות,
 והרי הם חצר אחת, וּמְעַרְבִין עירוב אֶחָד לשתי החצירות, וְאִין
 מְעַרְבִין שְׁנֵים – ואין יכולים לעשות כל חצר עירוב לעצמה. וְהֵינּוּ
 בָּהּ – ונשארו ונתנו בדברי המשנה, ושאלנו, אם אִין בּוֹ [בכותל]
 רוחב אַרְבָּעָה טַפְחִים, מֵאֵי – מה דינו. וְאָמַר רַב, שאינו רשות בפני
 עצמו, אלא אוֹרֵר שְׁתֵּי רִשּׁוּיֹת [והיו שתי החצירות שבשני צדיו]
 שוֹלֵטֶת בּוֹ, וְלֹא יוֹזֵב בּוֹ גַּם אֶת הַדְּבָרִים הַנִּמְצָאִים מֵעַל גִּבּוֹ, אפילו
 מֵאֵלָּא יִנְסֵא – כרוחב השערה, וכל שכן שאסור להוציא ולהכניס
 ממנו לחצירות. וְרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, אֵלּוּ מְעַלִּין לְכוֹתֵל מִכָּאן ו–מצד
 זֶה וְאֵלּוּ מְעַלִּין שָׁם, וְאֵלּוּ מְעַלִּין מִכָּאן וְאֵלּוּ מִכָּאן, שמה שהוא בטל לשת
 החצירות, אינו להחמיר אלא להקל. וְאִיֵּינּוּ רַבִּי יוֹחָנָן מְעַלִּין –
 ואמרנו שדבר זה שאמר רבי יוחנן, לשיטתו אמרו, רַבִּי אֶתָּה –
 שכשבא רב דִּימִי מארץ ישראל לבבל אָמַר בשם רַבִּי יוֹחָנָן, מְקוֹם
 שָׁאִין בּוֹ אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה, שהוא עומד בין רשות הרבים לרשות
 היחיד [צ"ור א], מוֹרֵר גַּם לִבְנֵי רִשּׁוֹת הַרְבִּים, וגם לִבְנֵי רִשּׁוֹת הַיָּחִיד
 לְבִתְחָה עָלָיו את משאותיהם, וּבְכִכֵּר שָׁלֹא יִתְלַיְפוּ הַלֵּכְנִים מִרְשׁוֹת
 הרבים לרשות היחיד דרך שם. וממה שהביאו מדינו של רבי יוחנן
 שאסור להחליף מרשות היחיד לרשות הרבים דרך מקום פטור
 סיוע ומקור לדברי רבי יוחנן עצמו לדין זה של כותל שבין שתי
 חצירות, הרי מוכח מכך שרבי יוחנן אסר להחליף דרך מקום פטור
 גם במקום שההוצאה שלא דרך המקום פטור אינה אלא מדרבנן.
 מתרצת הגמרא: הֵתֵיא – אותה מימרא של רבי יוחנן לענין כותל
 שבין שתי חצירות, וְעֵינִי אֶמְרָה בשם רבי יוחנן, שהוא סובר שרבי
 יוחנן אסר להחליף גם ברשויות דרבנן, אבל רב דִּימִי סובר, ששם
 מתיר רבי יוחנן גם להחליף מחצר לחצר.
 שואלת הגמרא: וְלַעֲיָרָי שֶׁאִמַּר שֶׁרַבִּי יוֹחָנָן אוסר להחליף גם
 ברשויות דרבנן, מִכָּאן הָא – קשה הברייתא שהביאה הגמרא
 לעיל, לגבי אמת המים העוברת בחצר, שאמרה שבפחות משלשה
 או ארבעה טפחים מותר לשלשל הדלי ולמלאות מהאמה שהיא
 כרמלית לרשות היחיד, והוכרחה הגמרא לפרש שהברייתא דנה
 ברוחב האגפים, ומבואר שברשויות דרבנן מותר להחליף דרך
 מקום פטור. מתרצת הגמרא: וְעֵינִי מוֹקִים לָהּ – מעמיד את
 הברייתא, שהיא מדברת בְּרוּחָב אַמַּת הַמַּיִם גּוּפָה – עצמה,
 שחכמים סוברים שכל שיש בה שלשה טפחים, הרי היא כרמלית,
 ואסור להכניס ממנה לבית, ובה שמוען בין גמליאל סובר שרק
 כשיש בה ארבעה טפחים היא כרמלית, וְאֵכָּא לֵז, וההלכה
 שאמר רַב דִּימִי בשם רבי יוחנן שאין כרמלית פחותה מארבעה

גמרא

אומרת הגמרא, מִתְּנִיתִין – משנתנו שאמרה שגוזזטרא שעל המים
 אסור למלאות בה אלא אם כן עשו לה מחיצה, היא דְּלֹא כְּחִנְיָא
 בְּן עֲקִבָּי, דְּתֵנִיָּא – ששנינו בברייתא, חֲנִיָּא בְּן עֲקִבָּי אָמַר,
 גּוֹזֵזְטְרָא שֵׁישׁ כֹּה אַרְבַּע עַל אַרְבַּע אַמּוֹת חוֹקֵק כֹּה באמצעה נקב של
 אַרְבַּעַה עַל אַרְבַּעַה טפחים, וּמִמְּלֵא מהמים, שכל אמה יש בה ששה
 טפחים, ובארבע אמות יש עשרים וארבעה טפחים, ונמצא שחוץ
 מהארבעה טפחים שחקק באמצע, נשארו שם עשרה טפחים בכל
 צד, ועשרה טפחים אלו אנו רואים אותם כאילו הם נכפפים למטה
 ועומדים סביב הנקב, כמו מחיצה תלויה, ושוב אנו אומרים גוד
 אחית, ורואים כאילו מחיצות אלו מגיעות עד המים, ונמצא
 שהמים שתחת הנקב רשות היחיד הם, ומותר להכניס מהם
 לגוזזטרא. הרי שסבר שמותר למלאות בגוזזטרא, אף אם אין בה
 מחיצה.

הגמרא מביאה את דברי רבי יוחנן שביאר את שיטת רבי חנניא בן
 עקביא: אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם [בשם] רַבִּי יוֹסִי בֶן יוֹמַי, לֹא הִתִּיר
 רַבִּי חֲנִיָּא בֶּן עֲקִבָּי לִמְלֵאוֹת מִים בגוזזטרא שהיא ארבע על
 ארבע אמות, אֲלֵא גִימָה שֶׁל טַבְרִיָּא – בים כנרת, הוּאִיל וְיֵשׁ לָהּ
 אוֹגִנִּים – שפה גבוהה סביב למים, וְעִירּוֹת וְקַרְפִּיפּוֹת [מקומות
 חוץ לעיר שמקיפים אותם מחיצה, ושומרים שם עצים] מְקִיפּוֹת
 אוֹתָהּ, ועל ידי כך כולה מוקפת מחיצה. ואף שעדיין היא כרמלית,
 שהרי היא מקום גדול יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה, מכל
 מקום כיון שלא אסרו להכניס מכרמלית לרשות היחיד, אלא כדי
 שלא יטעו להכניס מרשות הרבים לרשות היחיד, והיא כיון שיש
 לה מחיצות, יש קצת היכר שאינה רשות הרבים, לכן הקילו שאף
 תיקון קל כזה שצריך לומר גם כוף וגם גוד מועיל בה, אֲכַל בְּשֵׁאֲרָ

מִימּוֹת שאינם מוקפים מחיצה, לֹא הִתִּיר רַבִּי חֲנִיָּא בֶּן עֲקִבָּי
 בגוזזטרא שאין בה מחיצה.

הגמרא מביאה דברים נוספים שהיקל בהם רבי חנניא בן עקביא,
 ומבארת אותם: תָּנּוּ רַבָּנִי בְּבֵרִיתָא, שֶׁלֹּשָׁה דְּבָרִים הִתִּיר רַבִּי חֲנִיָּא
 בֶּן עֲקִבָּי לְאֲנָשֵׁי מַכְרִיָּא. א. מִמְּלֵאִין מִים מְגוֹזְטְרָא בְּשֶׁבֶת. ב.
 וְטוֹמְנִין בְּעֵצָה – והתיר להם להטמין את פירותיהם בפסולת של
 קטניות, אף אם לקטו אותם בשדה בהשכמה, כשעדיין הטל
 עליהם, ואין הטל שעליהם מכשיר את הפירות לקבל טומאה. ג.
 וּמִסְתַּפְּנִין בְּאֵלוֹנִיָּטָי – והתיר להם להתנגב בשבת בבגד שרגילים
 להתנגב בו אחר הרחיצה, שאין חוששים שיבוא לסחוט.

ומבארת הגמרא: מִמְּלֵאִין מִים מְגוֹזְטְרָא בְּשֶׁבֶת, הֵיינו הָא דְּאָמְרִין –
 דבר זה שאמרה הגמרא קודם, שגוזזטרא שעל המים אם היא
 גדולה ארבע על ארבע אמות, מותר למלאות בה מהמים, גם אם
 אין בה מחיצה. מבררת הגמרא את הדין השני: וְטוֹמְנִין בְּעֵצָה מַאי
 הִיא – מה היה צריך להתיר להם. משיבה הגמרא: דְּתֵנִיָּא, הַשְּׂכִּים
 בבוקר לְהִכְיָא פְּסוּלָת תבואה מהשדה, כדי להטמין בו פירות, אִם
 מביא את הפסולת דווקא בבוקר בְּשֶׁכִּיל שָׂאוּ יֵשׁ עָלָיו [על
 הפסולת] עדיין טל, שעדיין לא התייבש הטל, שרוצה להטמין את
 הפירות, דווקא בפסולת שיש עליו טל, הֲרִי הוּא בְּכִי וְיִתֵּן' (ויקרא יא
 לח), כלומר, הוכשרו הפירות לקבל טומאה, וְאִם הסיבה שהוא
 משכים ליקח את הפסולת בבוקר, הוא בְּשֶׁכִּיל שֶׁלֹּא יִכְמַל
 מִמְּלֵאכָתוֹ, ואינו רוצה להטמין את הפירות דווקא בפסולת שיש
 עליו טל, אֵינּוּ בְּכִי וְיִתֵּן', כלומר לא הוכשרו הפירות לקבל
 טומאה. והתיר רבי חנניא בן עקביא לאנשי טבריא להטמין גם
 בפסולת שיש עליו טל, משום שסָתְּם [באופן הרגיל, כשלא פירשו
 דבר אחר]